

Ion Mihai Pacepa (28 oct. 1928 – 14 feb. 2021), ale cărui cursuri („Spionajul tehnico-științific”) și articole („Propaganda Redux”, *The Wall Street Journal*, 2007) au devenit obiect de studiu în școlile forțelor armate ale SUA, și-a început cariera militară în România. În 1951, după ce a absolvit Facultatea de Chimie Industrială, a fost încadrat ca locotenent în Securitate; peste patru ani a ajuns șef de serviciu la Direcția a IV-a de contrasponaj, iar din ianuarie 1956, șef al rezidenței de spionaj din RFG. A fost prim-adjunct al directorului DIE între anii 1966 și 1972. A fost numit consilierul lui Ceaușescu pentru securitate și dezvoltare tehnologică, funcție pe care a deținut-o din 1972 până în iulie 1978. În același timp, a fost secretar de stat la Ministerul de Interne – Consiliul Securității Statului. În august 1974, a fost avansat la gradul de general-locotenent. În iulie 1978, aflându-se în Germania Federală, Ion Mihai Pacepa a solicitat azil politic președintelui SUA Jimmy Carter, iar la 28 iulie un avion militar american l-a adus la Washington. La acea dată, era șef al casei prezidențiale a României. A fost și continuă să fie cel mai înalt oficial din blocul sovietic care a cerut azil politic într-o țară NATO. În următorii zece ani, generalul Pacepa a colaborat cu guvernul SUA în diferite operațiuni împotriva serviciilor de spionaj ale blocului sovietic. Autoritățile americane au apreciat – într-o scrisoare publică – activitatea sa din această perioadă drept „o unică și importantă contribuție adusă Statelor Unite”. În noiembrie 1987, generalul Pacepa a publicat în SUA *Orizonturi roșii*, prima carte occidentală care a descris viața la curtea unui dictator comunist. În 1993 a publicat *Moștenirea Kremlinului* (republicată de ed. Humanitas, București, 2013), iar în 1999 trilogia *Cartea Neagră a Securității* (ed. Ziua-Omega, București). În 2007 a apărut în SUA, tot sub semnătura sa, *Programmed to Kill: Lee Harvey Oswald, the Soviet KGB and the Kennedy Assassination* (Chicago, ed. Ivan R. Dee). Generalul Pacepa a publicat frecvent în ziare și săptămânale occidentale, precum *The Wall Street Journal*, *The Washington Times*, *The Los Angeles Times*, *National Review*, *The American Spectator*, *L'Express*.

În 2009 i-a apărut la editura Humanitas o carte de confesiuni, *Față în față cu generalul Ion Mihai Pacepa*, rezultat al primului interviu pe care l-a dat, după 31 de ani, unui jurnalist român, Lucia Hossu Longin. Ultima sa carte, *Dezinformarea* (2013), care a făcut senzație în SUA, a fost tradusă la editura Humanitas în 2015.

ION MIHAI PACEPA

ORIZONTURI

ROȘII

CRIMELE, CORUPȚIA ȘI MOSTENIREA CEAUȘESTILOR

Traducere
de Horia Gănescu și Aurel Ștefănescu

Revăzută, actualizată și completată
de autor

Cu o Introducere a autorului din 2019

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Cuprins

Introducere (2019)	7
Notă asupra ediției (2019)	13
Notă asupra ediției (2010)	13
<i>Orizonturi roșii</i> în serial la Europa Liberă	15
Partea I: DUPĂ 20 DE ANI	
Cuvânt retroactiv	23
<i>Capitolul I</i>	
Decembrie 1989	25
<i>Capitolul II</i>	
Planul OibE	33
<i>Capitolul III</i>	
Planul „Dnestr”	38
<i>Capitolul IV</i>	
„Noua” Securitate a lui Iliescu	46
<i>Capitolul V</i>	
„Noul” KGB	52
<i>Capitolul VI</i>	
Spionajul României „democratizat” de KGB	56
<i>Capitolul VII</i>	
Demiterea lui Măgureanu	63
<i>Capitolul VIII</i>	
Un democratic stat polițienesc	69
<i>Capitolul IX</i>	
România de azi	72
Partea a II-a: JURNALUL ULTIMELOR MELE TREI LUNI CU CEAUȘEȘTI	
<i>Capitolul I</i>	77
„Romero” trebuie recrutat	78
Operațiunea „Orizont”	81

Compromiterea soției ambasadorului	82	Cum se supraveghează o națiune întreagă	193
Mediator în Orientul Mijlociu?	85	O viață nouă, minunată	197
„Annette“: legătura cu OEP	88	Botnițe pentru secrete	198
Complot împotriva regelui Hussein	89	<i>Capitolul IX</i>	201
„Annette“ este recrutat	92	Ura față de unguri	202
<i>Capitolul II</i>	94	Radiații fatale în celulele închisorilor	204
„Fratele Ceaușescu, fratele Arafat	95	Dispreț pentru Jimmy Carter	207
Preluarea lui „Junie Negru“ de la Abu Nidal	100	Tovarășii se distrează	213
Stridiile lui Nicu	106	<i>Capitolul X</i>	217
<i>Capitolul III</i>	110	Reducerea la tăcere a unui comentator radio	218
Orașul tehnologic al României	111	Un tanc în „valiza diplomatică“	220
Cum se fură tehnologia americană	114	O doamnă numită Olga	223
Ambițiile Elenei	118	Supraveghind nomenclatura română	225
„Vreau vizon american“	120	Școala de spioni din Brănești	228
Având de-a face cu un amant nedorit	123	Testând tancul furat	230
Unicul meu prieten	125	<i>Capitolul XI</i>	233
<i>Capitolul IV</i>	128	O întrevedere cu tovarășa Elena	233
Dezamăgindu-și copiii	129	Încălcarea constituției	237
Ambasadoarea devine „Bertha“	131	Scrisori de prietenie de la generalul Ver	238
„Fetele“ lui Scornea	132	„Trebuie să-l recrutăm pe Billy Carter“	241
Recrutarea lui „Malek“ prin „Andreea“	133	Ordine criminale	242
Împăratul Bokassa I se însoară cu o agentă DIE	136	<i>Capitolul XII</i>	245
„Stele“ pentru tovarăși	137	Olga în carne și oase	245
„Petrolul, evreii și germanii, priorități la export“	139	Cazul Șerb	247
Fondurile secrete ale lui Ceaușescu	143	Autobiografiile scrise de mână ale tuturor locuitorilor	250
<i>Capitolul V</i>	147	Bârfă la dîneu	253
Portretul unui expert în Orientul Mijlociu	147	<i>Capitolul XIII</i>	260
Zbor la Beirut	149	Trupele de securitate în stare C	260
Rețeaua de contrabandă	151	Un Ceaușescu îngrijorat	264
Întrevederea cu „Fedainul“	155	O lecție de comunism	266
Atentatul OEP-ului împotriva Goldei Meir	158	<i>Capitolul XIV</i>	268
<i>Capitolul VI</i>	162	Dezinformare „baptistă“ pentru Carter	268
Curtându-l pe Gaddafi	162	Agenți la Radio Europa Liberă	270
Pașapoarte americane pentru Libia	165	Ursul vrea tehnologie americană	273
Societățile mixte ale lui Gaddafi împotriva „imperialismului american“	166	Pregătiri pentru plecarea în America	276
„Nu vreau pace în Orientul Mijlociu“	172	Athénée Palace – fabrică de informații	277
Ajutându-l pe „Carlos“	174	Tovarășul Nicu – o viață închinată partidului	279
<i>Capitolul VII</i>	177	<i>Capitolul XV</i>	283
Austria e locul potrivit	178	Tactica de supraviețuire a unui ministru de externe	284
Arme românești pentru Lumea a Treia	180	Protecția unei ambasade	287
Serviciul D, de la dezinformare	183	Întâlnirea cu Brandt la un „ceai“	290
<i>Capitolul VIII</i>	189	<i>Capitolul XVI</i>	292
Putere datorată microfoanelor	189	Stabilirea la Blair House	293

Hainele Tovarășului	295
Un spion ca ambasador	298
Gata pentru presa americană	299
Gambitul regelui contra lui Hrușciiov	300
<i>Capitolul XVII</i>	304
Adâncă prețuire Conducătorului	304
La Casa Albă se cântă imnul regal	308
Rezumatul primei zile	310
Nu sunt parale pentru televiziune color	312
„Cine erau cucoanele alea elegante de la masa ta?”	313
Inventarea unui fiu pentru un american laureat al Premiului Nobel	314
<i>Capitolul XVIII</i>	317
Senatorul Jackson adoptă o atitudine dură	317
„Răuță trebuie să moară!”	319
Hârtie igienică din Biblii	321
Propria „Coloană a cincea”	323
Vendeta împotriva arhiepiscopului	326
<i>Capitolul XIX</i>	333
Furtul unui reactor nuclear CANDU	333
Agentul „235” din Pakistan	339
„Orice american poate fi cumpărat”	341
Primul conducător comunist la Texas Instruments	342
<i>Capitolul XX</i>	345
Operațiune împotriva postului de radio Europa Liberă	345
O comoară tehnică pentru Hrușciiov	347
Clădirea nr. 30 de la NASA	349
Munca de influență la Washington	351
<i>Capitolul XXI</i>	353
Destinația New York	354
O ploaie de ouă la Waldorf-Astoria	356
Retragerea la Misiunea Română	357
Un mijloc de influență folositor	360
Organizatorii trebuie omorâți!	362
<i>Capitolul XXII</i>	365
Primarul Koch sare în ajutor	365
Elena vrea bijuterii noi	368
Ofițeri de spionaj pentru firme mixte	371
Înapoi la București	373
<i>Capitolul XXIII</i>	377
O vizită la Tito	377
Toasturi pentru noua prietenie	380
O răpire la cererea lui Tito	382
Asasinarea premierului italian Aldo Moro	385
Ajutându-i pe sovietici să-l răpească pe Imre Nagy	388

<i>Capitolul XXIV</i>	393
Cele două componente ale industriei românești de armament	393
La Conferința Națională a Femellor	396
Plănuind vânzările de arme în Lumea a Treia	398
Un cadou de la serviciile secrete chineze	402
Distrușgerea centrului istoric al Bucureștilui	404
O ședință la Elena	406
<i>Capitolul XXV</i>	409
Crearea unui cifru pe care americanii să-l poată sparge	410
Mesaj de verificare trimis la Washington	414
Încă o paradă fără rost	417
<i>Capitolul XXVI</i>	419
Bijuteriile din contul TA-78	419
Brigada SD pentru spionaj tehnologic	421
O ședință a Comitetului Politic Executiv	423
Transformarea proiectelor americane în produse românești	428
Spionajul economic total	433
<i>Capitolul XXVII</i>	437
Încă un spion sovietic?	437
Neutralizarea postului de radio Europa Liberă	438
Pregătirea vizitei la Londra	441
Ciclul începe să se reia	444
O ultimă petrecere	445
Epilog	449

În aprilie 1978, cu trei luni înainte de a-mi „trăda comandantul suprem“, cum sunt și azi acuzat de unii în România, președintele Jimmy Carter l-a prezentat pe Nicolae Ceaușescu cabinetului său și presei americane ca „mare lider național și internațional“.¹ Eram lângă el, la Casa Albă, și tot ce am putut face a fost să zâmbesc. La 28 iulie 1978 am primit azil politic în SUA și am prezentat, atât președintelui Carter, cât și fostului președinte Richard Nixon, pe adevăratul Ceaușescu: un asasin și terorist internațional care-și vindea cetățenii pe valută forte și se îmbogățea din trafic de droguri și arme.

Din păcate, admirația pentru tiran a continuat. Mao Tse Dun obișnuia să spună: „O minciună repetată de o sută de ori devine adevăr.“ Odată în viață, Mao a spus adevărul. Într-o scrisoare din 27 ianuarie 1983, adresată lui Ceaușescu cu ocazia zilei sale de naștere, fostul președinte Richard Nixon i-a scris:

„La 65 de ani, oamenii se pensionează. Pentru marii lideri naționali și internaționali, anii cei mai productivi abia urmează. Sunt convins că cele mai importante realizări ale dumneavoastră vor veni în cea de a doua decadă a președinției, când veți continua curajoasa activitate în slujba independenței și bunăstării poporului român.“

În 1988, ministrul de externe al SUA, Lawrence Eagleburger, anticomunist inveterat, pentru care am deosebită admirație, mi-a spus: „Ceaușescu e poate nebun pe plan intern, dar, crede-mă, generale, el va demola blocul sovietic.“²

¹ *President Nicolae Ceaușescu's State Visit to the USA: April 12-17, 1978*, English version, Bucharest, Meridiane Publishing House, 1978, p. 78.

² David B. Funderburk, *Betrayal of America: Bush's Appeasement of Communist Dictators Betrays American Principles*, St. Augustine, Florida, The Larry McDonald Foundation, 1991, p. 15.

La 24 noiembrie 1989, după ce Zidul Berlinului fusese demolat și toți ceilalți viceregi comuniști alungați de masele revoltate, Ceaușescu și analfabeta Elena au fost realeși, cu surle și trâmbițe, ca lideri ai României de cel de al XIV-lea Congres al PCR. Buletinul oficial de informații al SUA (*Foreign Broadcast Information Service*) a dedicat un volum de 113 pagini Congresului al XIV-lea al PCR, care conține toate luările de cuvânt cu prilejul acelei ultime demonstrații populare de solidaritate cu un tiran comunist. Până la sfârșitul zilelor sale, Securitatea a reușit să-l ascundă pe „cel mai iubit fiu al poporului“ în spatele unui vâl aproape de nepătruns.

Văzută prin perspectiva istoriei, revolta împotriva lui Ceaușescu din decembrie 1989 a fost posibilă datorită eforturilor făcute de membrii Alianței Atlantice pentru a demola imperiul sovietic, precum și acțiunilor întreprinse de românii din țară și de cei din exil pentru a demola tirania lui Ceaușescu. Istoria a consemnat, de asemenea, că Europa Liberă și Vocea Americii au avut un rol vital în declanșarea revoltei din decembrie 1989. Numai aceste posturi de radio au putut penetra cortina tăcerii impuse de Ceaușescu și Securitatea lui. Ele au prezentat pentru prima oară poporului român adevărata față a tiranului. Tot ele au ținut populația țării la curent cu informații privind valorile revoluționare care au luat cu ele, unul după altul, pe viceregi comuniști ai Europei răsăritene, iar milioane de români din țară le-au ascultat cu răsuflarea tăiată.

Orizonturi roșii a adus o modestă contribuție la acel imens efort.

Capitolul I

Decembrie 1989

România și Rusia sunt singurele țări ale fostului imperiu sovietic în care trecerea de la comunism la democrație s-a făcut cu vărsare de sânge. Celebrul istoric american John Lukacs explică aceasta prin izolarea geografică a celor două țări. Pentru el, Rusia și România nu aparțin Europei. „Barocul, Renașterea, Iluminismul, toate aceste epoci care au civilizat Europa, nu au existat în Rusia, România, Moldova, Oltenia, Valahia, Basarabia.“ Faptul că zeci de mii de luptători împotriva comunismului continuau să fie nereabilitați în Rusia și România după 17 ani de la colapsul acestei erezii a fost un alt motiv care l-a determinat pe Lukacs să traseze frontiera politică a Europei la granița de vest a României.

Mă număr printre admiratorii lui Lukacs, unul dintre cei mai reputați istorici contemporani, a cărui expertiză se extinde de la radicalismul neo-Whiggish până la istoria psihologică contemporană, dar nu-i împărtășesc această teză. România în care m-am născut a fost un centru al culturii europene, iar capitala ei era supranumită *Le Petit Paris*. Gheorghe Șincai, care a înființat peste 300 de școli în limba română, ocupă un loc de cinste în panteonul ilumiștilor europeni, alături de Voltaire, Diderot, Herder. Nicolae Bălcescu, sufletul Revoluției din 1848, s-a format la școala Revoluției Franceze. Iar George Enescu, Constantin Brâncuși și Traian Vuia, titani ai muzicii, artei și respectiv științei europene, s-au născut și format în România.

În 1945, această Românie a fost însă cotropită de un gigant feudal care a transformat-o într-o *samoderjavie*, tradiționalul sistem totalitar rus introdus de Ivan cel Groaznic în 1564, în care un dictator conduce țara cu ajutorul poliției sale politice.

În anii 1970, l-am însoțit pe Ion Gheorghe Maurer la o audiență la papa Paul VI, care l-a întrebat, în glumă, dacă a venit la Vatican cu vreo dorință specială. „Da“, i-a răspuns premierul. „Schimbați-ne poziția geografică a țării.“ România a fost singura țară din fosta Europă de Est care nu a avut frontiere cu Occidentul. Această poziție geografică a făcut ca procesul trecerii României de la comunism la democrație să difere de cel al celorlalte țări din fostul imperiu sovietic.

De curând s-au împlinit 20 de ani de la dramaticele evenimente din decembrie 1989, când revolta populației l-a alungat din palatele sale pe Nicolae Ceaușescu, omul care a terorizat România 24 de ani. Aceste evenimente sunt etichetate și azi în România drept „revoluție“, deși în fiecare zi ies la lumină noi fapte care atestă că revolta populară a fost furată de o mână de comuniști educați la Moscova.

În 1988, într-un interviu cu dr. Michael Ledeen, consilier al președintelui Ronald Reagan, publicat în revista franceză *Politique internationale* și preluat apoi de numeroase ziare și reviste din SUA și Europa Occidentală, am prezis posibilitatea ca Moscova să organizeze o lovitură de stat în România menită să-l înlocuiască pe Ceaușescu cu Ion Ilici Iliescu, un comunist educat la Moscova, al cărui tată fusese atât de devotat lui Lenin, încât și-a botezat propriul copil cu numele lui.

Pe ce mi-am bazat această afirmație? În anii '70, UM 0920/A, o unitate specială a Departamentului de Informații Externe (DIE) însărcinată cu activitatea contrainformativă împotriva URSS, care era în subordinea mea, a depistat și înregistrat pe bandă magnetică contactele secrete pe care Ion Ilici Iliescu, pe atunci secretar al CC al PCR pentru propagandă și agitație, le-a avut cu un membru al unei delegații „ideologice“ sovietice aflate în vizită la București. Acesta i-a spus: „Kremlinul ar fi mai fericit cu tovarășul Iliescu în fruntea Partidului Comunist Român.“

Kremlinul se temea că românii îl urau pe Ceaușescu cu atâta înverșunare, încât l-ar fi putut izgoni fără intervenția Moscovei, și că ura împotriva lui Ceaușescu va degenera în ură împotriva comunismului, care ar fi putut merge atât de departe, încât România să ceară retragerea din Pactul de la Varșovia. Kremlinul se temea de asemenea și că o eventuală relaxare politică în România ar fi putut exacerba dorința populației din Republica Moldovenească de a se uni cu patria mamă, creând astfel un val de fervoare naționalistă în alte republici sovietice.

Ceaușescu, care știa de la UM 0920/A că sovieticul care l-a contactat pe Ion Iliescu venise în România să recruteze aderenți pentru o lovitură de stat, a ascultat de câteva ori banda de magnetofon ce conținea înregistrarea acestei convorbiri pe care Iliescu, bineînțeles, nu i-o raportase. La

scurt timp după aceasta, Ceaușescu l-a îndepărtat pe Iliescu din anturajul său apropiat, numindu-l secretar al unui comitet județean de partid. Pentru a nu irita Moscova, Ceaușescu l-a păstrat însă membru supleant al Comitetului Politic Executiv, dar a ordonat UM 0920/A să-l țină pe Iliescu sub continuă supraveghere. (După ce am părăsit România, UM 0920/A și-a schimbat indicativul în UM 0110 și a fost condusă de generalul Victor Neculicuiu.)

Un proverb spune că cel pe care nu-l lași să moară nu te lasă să trăiești. La 22 decembrie 1989, după ce Ceaușescu a abandonat sediul Comitetului Central, Ion Ilici Iliescu s-a autoproclamat președinte al unui Comitet Provizoriu pentru Unitate Națională creat ad-hoc. Acesta a fost transformat apoi în Frontul Salvării Naționale, care a semănat ca două picături de apă cu Frontul Salvării Naționale constituit de Moscova în Grecia și Spania după cel de-al Doilea Război Mondial, când Kremlinul spera să impună guverne comuniste în aceste țări.

La 23 decembrie, Iliescu a anunțat că Ceaușescu a fost arestat, iar un purtător de cuvânt al său i-a asigurat pe români că tiranul va fi judecat public. În ziua de Crăciun, Televiziunea Română a informat însă că Nicolae și Elena Ceaușescu fuseseră deja condamnați la moarte și executați.

Primele indicii că revolta populară din decembrie 1989 a fost furată de comuniști educați la Moscova au apărut în articolul jurnalistului francez Kosta Christitch intitulat „Mâna Moscovei“, publicat la sfârșitul lui decembrie 1989 în revista *Le Point* din Paris. A urmat apoi o carte despre evenimentele din decembrie 1989, primită cu viu interes în Occident, scrisă de francezul Radu Portocală¹, care, în mai 1990, a venit în România împreună cu jurnalistul Olivier Weber pentru a studia „revoluția“ română. Potrivit acestei cărți, generalii Victor Stănculescu și Mihai Chițac, care au avut un rol crucial în evenimentele din decembrie 1989, ar fi acționat pe baza indicațiilor primite de la Moscova prin GRU (serviciul sovietic de informații militare), care i-ar fi contactat cu câteva luni înainte la Budapesta.²

În cartea *Moștenirea Kremlinului* (București, editura Venus, 1993), am descris similitudinile dintre evenimentele din decembrie 1989 și planul sovietic „Dnestr“³ pentru înlocuirea lui Ceaușescu cu un comunist mai supus Kremlinului – plan pe care l-am cunoscut în anii în care am

¹ Radu Portocală, *Autopsie du coup d'état roumain. Au pays du mensonge triomphant*, Paris, Calmann-Lévy, 1990.

² *Ibidem*, p. 35.

³ Planul „Dnestr“ a fost descris pe larg în *Moștenirea Kremlinului*, pp. 289–312.

avut în subordine UM 0920/A. Din păcate, doar câteva exemplare din *Moștenirea Kremlinului* au ajuns în librării. În acea carte am documentat și faptul că șeful SRI, Virgil Măgureanu (născut Asztalos), care jurase în fața Parlamentului că nu a avut nici o legătură cu Securitatea, fusese de fapt ofițer DIE conspirat sub numele Mihăilă Mihai. În 1993, *Moștenirea Kremlinului* a fost publicată, dar SRI-ul lui Măgureanu a împiedicat cartea să ajungă în librării. Puținii care au reușit să o citească au primit-o din SUA – în contract am prevăzut ca 2 000 de exemplare să fie donate săptămânalului *Lumea Liberă* din New York, pentru a fi difuzate în rândul imigrației române.

Planul „Dnestr” a fost declanșat în august 1969, când Ceaușescu a invitat în România, fără acordul Moscovei, pe viitorul președinte american Richard Nixon, care deocamdată pierduse alegerile și era ostracizat de Kremlin. Lansarea operațiunii „Dnestr” a fost precedată de anularea de către Moscova a vizitei pe care Brejnev și Kosîghin urmau să o facă în România în 1969, vizită ce fusese larg popularizată în presa celor două țări. Redau pe scurt aceste similarități, deoarece mărturiile ulterioare ale unui înalt ofițer de securitate prezintă alte asemănări, extrem de relevante, între planurile Kremlinului pentru înlocuirea lui Ceaușescu și evenimentele din decembrie 1989.

Planul „Dnestr”, al cărui conținut l-am cunoscut până în iulie 1978, a avut cinci prevederi de bază: (1) preluarea conducerii armatei și Securității de către un înalt ofițer român recrutat de organele sovietice; (2) crearea unui Front al Salvării Naționale – care figura și în planurile Kremlinului pentru instalarea de guverne prosovietice în Grecia și Spania; (3) atragerea simpatiei internaționale prin lansarea zvonului că zeci de mii de oameni au fost uciși de teroriști străini veniți în ajutorul lui Ceaușescu; (4) informarea permanentă a Moscovei asupra stadiului loviturii de stat și (5) solicitarea intervenției militare a URSS în cazul în care succesul loviturii de stat ar fi fost periclitat.

Asemănările dintre aceste prevederi și evenimentele din decembrie 1989 sunt relevante. La 22 decembrie 1989, la doar câteva ore după fuga lui Ceaușescu, generalul în rezervă Nicolae Militaru, a cărui recrutare de către sovietici (înregistrată pe bandă magnetică de UM 0920/A) a fost prezentată în 1987 în *Orizonturi roșii*¹, s-a autoproclamat șef al forțelor armate și a pus imediat Securitatea sub controlul său. În noaptea de 22 decembrie 1989, Ion Ilici Iliescu, ale cărui contacte secrete cu Moscova le

descriesem de asemenea public, a creat Frontul Salvării Naționale și s-a autoproclamat președintele său.

Ideologul acestui Front a fost Silviu Brucan, care a anunțat imediat că Frontul avea binecuvântarea Moscovei. Ca să fie și mai convingător, a spus că obținuse personal acea aprobare cu ocazia unei vizite pe care o făcuse la Moscova în urmă cu câteva săptămâni. Televiziunea Română a difuzat în detaliu afirmațiile lui Brucan. El și-a înghițit însă propriile vorbe a doua zi, când Eduard Șevarnadze, un ofițer KGB acoperit ca ministru de externe al Uniunii Sovietice, a negat vehement orice amestec sovietic în evenimentele din România.

În prima ședință a Frontului Salvării Naționale, care a avut loc în aceeași noapte la sediul CC al PCR, Iliescu a chemat la telefon pe liderul sovietic Mihail Gorbaciov pentru a-i „raporta stadiul evenimentelor”.¹ Profesorul Dumitru Mazilu, care mi-a fost subaltern în Securitate și care, la 22 decembrie 1989, a devenit vicepreședinte al Frontului Salvării Naționale, a asistat la convorbire. Regretatul ambasador Aurel Dragoș Munteanu, fost disident politic în anii lui Ceaușescu și unul dintre liderii răscoalei din decembrie 1989, după care a cerut azil politic în SUA, mi-a confirmat că această convorbire telefonică a avut loc.

De îndată ce s-au instalat la cârma țării, Ion Iliescu și generalul Militaru au lansat o dezinformare de tip KGB, conform căreia Securitatea ar fi ucis 60 000 de oameni numai în București și Timișoara. Lansarea de știri false menite să incite populația contra lui Ceaușescu era de asemenea parte a planului „Dnestr”. Presa sovietică s-a grăbit să confirme cifrele și să toarne gaz pe foc cu „detalii” despre masacru.

În iunie 1990, noul guvern din București a admis că de fapt totalul victimelor răscoalei din toată țara a fost de numai 1 030, din care 889 au murit *după* executarea lui Ceaușescu.

La orele două, în după-amiaza zilei de 23 decembrie 1989, Televiziunea Română a anunțat că Frontul Salvării Naționale a cerut ajutor militar Uniunii Sovietice, deoarece „teroriști neidentificați” erau pe cale să-l reinstaureze pe Ceaușescu. Aceasta era o altă prevedere a planului „Dnestr”: găsirea unui pretext pentru o intervenție militară sovietică, care trebuia să aibă loc dacă succesul loviturii de stat ar fi fost primejduit. Ambasada Sovietică din București a intrat prompt în joc, declarând presei că personalul ei era în pericol din cauza teroriștilor. În aceeași

1. Ion Mihai Pacepa, *Red Horizons*, Washington, Regnery Gateway, 1987, pp. 116, 193–197, 201–203.

1. Prof. Dumitru Mazilu a descris pe larg această convorbire în cartea sa *Revoluția furată*, precum și în numărul din 27 iulie 1991 al săptămânalului *Lumea Liberă* din New York, p. 9.

seară, programul de televiziune sovietic *Vremia* a „confirmat” că Ceaușescu era sprijinit de „mercenari străini” și a anunțat că Gorbaciov a informat deja pe „tovarășul Iliescu” că Uniunea Sovietică i-a aprobat ajutorul militar solicitat. Departamentul de Stat al SUA, care voia să pună capăt „genocidului”, a anunțat public că Washingtonul privește cu simpatie o intervenție militară sovietică în România.

Kremlinul a evitat însă implicațiile politice ale unei astfel de intervenții, deoarece, în ziua de Crăciun, Ceaușescu a fost împușcat. Asasinarea dictatorului a fost singurul eveniment care nu a făcut parte din planul „Dnestr”, așa cum îl cunoșteam în iulie 1978, când m-am rupt de Ceaușescu.

La 29 decembrie 1989, Televiziunea Română a anunțat formarea unui guvern provizoriu, iar asemănările cu planul „Dnestr” au continuat. Conform acestui plan, oamenii Moscovei trebuiau ca, după succesul loviturii de stat, să preia imediat conducerea celor trei „forțe vitale” cu ajutorul cărora Kremlinul și-a consolidat întotdeauna controlul politic al țărilor pe care le-a sovietizat: Armata, Externele și Internele. Merită reamintit că, după ce Armata Roșie a „eliberat” România, Kremlinul l-a instalat pe ofițerul NKVD Emelian Bodnarenko, pe numele românesc Emil Bodnăraș, în fruntea Armatei, pe cominternista Ana Pauker la Externe și pe agentul NKVD Teohari Georgescu la Interne.

În primul guvern al regimului Iliescu, ministrul apărării a fost, bineînțeles, generalul Nicolae Militaru. Ministru de externe a fost Sergiu Celac, fost adjunct șef de secție la CC al PCR și translator personal al lui Ceaușescu, care, în 1978, a fost contactat în secret de organele sovietice pentru a fi atras în planul „Dnestr”. În *Moștenirea Kremlinului* am descris întâlnirea secretă (înregistrată pe bandă magnetică) pe care Sergiu Celac a avut-o în vara lui 1978 cu un reprezentant al organelor de informații sovietice trimis la București cu misiunea de a-l atrage pe demnitarul român în operațiunea „Dnestr”, sub promisiunea că i se vor acorda înalte răspunderi în guvernul ce va fi constituit de Moscova.¹ Faptul că Celac nu a raportat despre aceste contacte l-a convins pe Ceaușescu că intenționa să lucreze pentru sovietici, din care cauză l-a îndepărtat din funcție cu câteva săptămâni înainte ca eu să cer azil politic. Iar ministru de interne a fost numit generalul Mihai Chițac, despre care scriitorul francez Radu Portocală a afirmat că era de asemenea în contact cu organele sovietice.²

1. Ion Mihai Pacepa, *Moștenirea Kremlinului*, ed. cit., pp. 309–310.

2. Radu Portocală, *op. cit.*, p. 35.

Noul prim-ministru, chipeșul Petre Roman, a scos și mai mult în evidență mâna Moscovei. El fusese urmărit zi și noapte de generalul Nicolae Pleșiță, prim-adjunctul ministrului de interne, din cauză că devenise amantul Zoiei Ceaușescu. Pentru Ceaușescu, aceasta a fost picătura care a umplut paharul: dacă s-a îndoit vreodată că Moscova îi voia scalpul, acum nu mai avea dubii. Valter Roman, tatăl noului iubit al Zoiei, fost ofițer sovietic, sub numele Ernst Neuländer, într-una dintre Brigăzile Internaționale care au luptat în Războiul Civil din Spania, s-a reintors la Moscova după încetarea conflictului. În anii 1943–1944, Valter Roman a urmat cursul special al Cominternului pentru viitorii conducători ai partidelor comuniste străine și a fost trimis să lucreze la emisiunile pentru România ale postului de radio Moscova. Acolo a colaborat cu Ana Pauker, Iosif Chișinevschi, Leonte Răutu și alți „înalți” comuniști care primiseră azil politic în Uniunea Sovietică. Un an mai târziu a fost trimis în România ca ofițer politic al Diviziei „Horia, Cloșca și Crișan”.

La 27 iunie 1945, Prezidiul Sovietului Suprem l-a decorat pe Valter Roman cu ordinul „Steaua Roșie” pentru contribuția sa la „radiodifuziunea specială”.¹ Curând după aceea, Kremlinul l-a impus pe Valter Roman în CC al PCR. În 1946, el a devenit șef al Marelui Stat-Major al armatei României comuniste și apoi ministru al poștelor și telecomunicațiilor.

Zece ani mai târziu, Valter Roman a fost implicat de KGB în răpirea liderului maghiar Imre Nagy din ambasada iugoslavă de la Budapesta, unde s-a refugiat în urma intervenției militare sovietice în Ungaria. În *Orizonturi roșii*, publicată în 1987, am descris modul în care a fost adus Imre Nagy în România și ce s-a întâmplat cu el cât timp a fost ținut sub arest în București. În 2000, *Orizonturi roșii* a făcut obiectul unei emisiuni speciale la Duna TV, produsă de ziaristul maghiar Imre Szabo cu sprijinul subsemnatului.

Cu ocazia emisiunii despre *Orizonturi roșii* am obținut noi documente din arhivele maghiare legate de răpirea lui Imre Nagy din Budapesta.

1. Noiembrie 1945, nr. 791/bs. Ambasadorului URSS în România, tov. S.I. Kavtaradze: *Vă trimitem împuternicirea Prezidiului Sovietului Suprem al URSS pentru înmânarea decorației și ordinului „Steaua Roșie” – nr. 1651765 cu diploma însoțitoare – nr. 283631 privind decorarea lucrătorului de la radiodifuziunea specială, Walter Roman, prin Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al URSS din 27 iunie 1945. La înmânarea decorației este necesar să se întocmească un protocol și să se transmită prin NKID la Secția pentru decorații a Prezidiului Sovietului Suprem al URSS. Locțiitorul Secției țărilor balcanice,*

A. Lavniscev

Printre ele se află și o telegramă cifrată din 23 noiembrie 1956 către Hrușciov, trimisă din Budapesta de Malenkov, Suslov și Aristov, membri ai Biroului Politic al PCUS.¹ Redau textul telegramei, a cărei copie autenticată o dețin.

„Către Comitetul Central al PCUS:

Imre Nagy și grupul său au părăsit ambasada iugoslavă și în prezent se află sub pază de încredere. În momentul plecării, Nagy și ai săi s-au îmbrățișat și s-au sărutat cu colaboratorii ambasadei. La un moment dat, după îmbarcarea grupului într-un autocar, Nagy a încercat să revină în clădirea ambasadei, dar niște unguri și colaboratorii noștri l-au împiedicat.

Tovarășul Walter Roman [membru al CC al PCR], sosit la Budapesta împreună cu tovarășul Dej, ieri, 22 noiembrie, s-a întreținut cu Nagy, pe care-l cunoaște încă din perioada activității desfășurate în Comintern. A reieșit că Nagy refuză categoric să... dea vreo declarație favorabilă actualului guvern maghiar, invocând faptul că este lipsit de libertate.

Precum se vede, iugoslavii l-au instruit temeinic pe Imre Nagy. [...]

Tovarășul Kádár și tovarășii români sunt fermi și consideră că Nagy și grupul său trebuie porniți, fără zăbavă, la drum. În baza înțelegerii dintre tovarășii unguri și români, Nagy și grupul lui vor porni azi spre România, unde, conform celor declarate nouă de tovarășul Dej, li se va asigura șederea (sub paza adecvată).

Tovarășul Kádár și tovarășii români [discută] când, cum și ce fel de comunicat să dea publicității, în acord cu guvernul român, despre trimiterea în România a lui Imre Nagy și a grupului său.

Malenkov, Suslov, Aristov
23 noiembrie 1956“

În 1990, fragila presă de opoziție care se înfiripa în România a dezgropat cartea *Secolul XX: Secolul marilor revoluții*, scrisă de tatăl premierului Petre Roman. „Cine va veni după noi?“ cogita profetic Valter Roman în cartea sa. „După noi vor veni cei care vor trebui să vină, căci nu există postcomunism“, își răspunde singur. „Noi nu scriem istoria; noi o creăm“, a conchis Valter Roman. Acesta era, cuvânt cu cuvânt, mottoul KGB, înscris cu majuscule pe prima pagină a cursului său pentru pregătirea cadrelor de conducere ale DIE.

1. Document recepționat pe linia K. Colecția Zenith, Arhiva fostului CC al PCUS.

Capitolul II

Planul OibE

La sfârșitul anului 1996, cancelarul german Helmut Kohl a publicat cartea *Ich wollte Deutschlands Einheit* („Vreau unitatea Germaniei“), în care a relatat că, în 1989, „KGB și STASI au încercat să organizeze o lovitură de stat [în RDG] și să creeze pretexte pentru a solicita intervenția militară sovietică“. Potrivit cancelarului, Moscova avea un plan similar „Duestr“ pentru Republica Democrată Germană – tot așa cum avea și pentru celelalte țări ale fostului bloc sovietic. Din fericire, planurile Moscovei care vizau aceste țări nu au avut sorti de izbândă. Mulțimile de oameni din Germania de Est ce au luat drumul Occidentului după căderea Zidului Berlinului au amenințat să lase în urmă o țară depopulată. Asta l-a convins pe Gorbaciov că e mai avantajos să vândă RDG pentru cele 34 de miliarde de dolari cash oferiți de guvernul de la Bonn.

De îndată ce zidul Berlinului a fost dărâmat, organul de securitate al fostei Republici Democrate Germane, *Staatssicherheitsdienst*, ori STASI, a încercat să se salveze, ca și Securitatea, schimbându-și numele în AfNS (*Amt für Nationale Sicherheit* ori Oficiul Securității Naționale), pretinzând că este o nouă instituție. Din fericire, manevra STASI nu a reușit.

În dimineața de 11 decembrie 1989, când membrii STASI din Berlinul de Est s-au prezentat la lucru, n-au mai putut intra în sedii. Toate cele 18 clădiri cenușii de pe Normanen Strasse care găzduiau unitățile centrale ale STASI aveau ușile încuiate și sigilate. Anunțuri lipite la intrări informau că *STASI/AfNS* a fost desființat și că sediile sale au fost luate sub control de către un *Staatliches Bürgerkomitee* (Comitet Cetățenesc de Stat).

La una dintre ferestrele clădirii care purta denumirea „Haus No. 1“ („Clădirea nr. 1“), a apărut un individ îmbrăcat în negru. În acea clădire